Ч. 253. Пятниця 7 (20) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Др. Кербер о ситуациї парляментарній. — Внесенє Форшта в справі зміни конституциї. — Обструкция на обструкцию. — Держави а Туреччина. — Сербія а Болгария).

Президент міністрів др. Кербер порушив в своїй оногдашній бесіді також ситуацию парляментаряу та сказав: Правительство не може як струсь ховати голови перед правдою. Я не сказав би о обструкциї, що она не хоче ні буджету, ні закона прасового, ні тарифи митової, взагалі ніякої законодайної акциї парляментарної, бо тим би я напятнував виновників обструкциї абсолютистами; пригадаю лиш, що обструкция піднесена до тревалої політичної методи мусить стати ся небезпечною для конституциї, для автономії, для всїх прав свободи, отже стати ся важким в своїх наслїдках упослїдженєм культурних і материяльних інтересів населеня, підчас коли посли повинні яко провозирі, дорадники і приятелї своїх виборців працювати творчо для тих, що їм повірили ся. Часи змінили ся; полїтична свобода дає кождому право відзивати ся. Филї підняли ся у нас високо; пристрасть розганяє партиї на всї боки від себе. Законодайна робота єсть' утруднена, бо парляментарні більшости в найліпшім случаю настають в наслїдок компромісів, коли не суть случайними більшостями, котрі аж надто часто зміняють ся; навіть адміністрация терпить тяжко серед так численних, а противних собі змагань, а правлїнє стає ся дїйстно гіркою працею. Але наконець і по всїх скрайностях хотять всї партиї все-таки знову держави, бо лиш она одна дає їм можність стреміти до своїх цїлий. З того виходить скорше чи пізнїйше конечність завернути назад до елементарних условин єствованя держави і шанувати їх. Тоді конець обструкциї. Примінивши до Австриї, значить то, що ті многі, під одним дахом сполучені народи, по волї чи неволї, допустять наконець до того, чого вимагає удержанє держави: до свобідного розвою кождої народности, доки она не виступає до борби против другої. На ту дорогу вказує наша конституция, публичне житє і дає всїм народним рухам широке поле, скоро они не обертають своїх сил на перечене державних основ.

Яко зберігателї конституциї ми трудили ся безупинно около полагодженя тих противорічностий, в які партиї попали. Робота не легка і не дасть ся в короткім часї залагодити. Але наша терпеливість не ослабне, бо й народи Австриї на своїй вандрівцї через лябіринт національних спорів знайдуть нитку Аріядни, що виведе їх до сьвітла. Тота нитка то любов вітчини. Всї хотять Австриї і длятого все-таки настане мир межи ними. То єсть наше переконанє і длятого ми поступаєм сьміло на нашій дорозї.

На порядок дневний сеї сесиї прийде також вже давнїйше внесенє ческого посла Форшта на зміну конституциї. Здає ся, що Чехи хотять видвигнути се внесенє більше лиш длятого, щоби могли розвести над ним широку дискусию і показати свою обструкцию. Але скоро раз таке внесенє прийде на порядок дневний, то нїхто не може предвидіти, чим оно остаточно закінчить ся. Всї посли розважають длятого дуже серіозно сю справу і не без обави глядять в будучність.

Християньскі социяли піддали німецким послам гадку робити таку саму обструкцию як роблять Чехи і таким способом поборювати обструкцию обструкцією. Внаслїдок того поставили німецкі посли цїлу купу внесень так само важних або й не важних як ческі. Чехи поставили насамперед, длятого їх внесеня будуть мати першеньство, отже по ческій обструкциї настане німецка.

Король грецкий принимав оногди на авдиенциї ґр. Ґолуховского і розмавляв з ним майже пять чвертий години. Австрийский міністер для справ заграничних здавав грецкому

---

7)

ЗБИРАЧКА ОЛИВОК.

Кретийске оповіданє.

(З новогрецкого — Арґіріса Гефталіотіса).

(Конець).

Парох відповів, що там служить одна дївчина, збирачка оливок; перед кількома днями она хотїла приманити до себе покійного Панаґоса, а що за те сьміяли ся з неї другі робітниці, а до того хтось виляв єї публично, так она наняла ся на роботу до Турків і приходить лише раз на день до своєї тїтки, щоби принести їй хлїба та оливок. І стара має клопіт. Ось недавно приходила до его келії і просила єго піти до неї і вговорити, щоби не зробила ся ще Туркинею. Але парох не уважав відповідним мішати ся, доки не устане борба, для всїх така пагубна.

— Ходім до старої — сказав урядник. — Ще нинї вечером.

Зійшли на діл до тїтки Паскалії і застали єї, як порала ся коло посуди, заким піде спати. З початку перестрашила ся, бо думала, що прийшли Турки.

Оба посїдали при огни — сьвітла не було — і урядник почав випитувати єї дуже подрібно, що знала. Позаяк стара не второпала як слїд сеге, що знала, а бачила перед собою панотця, до котрого відносила ся з великою пошаною, витрясла перед урядником все, розказуючи раз з середини, раз з кінця, то знов з початку. Про стрічу в суботу.... Не поминула також історії з виноградом. Урядник слухав і укладав собі в голові все по порядку.

Нараз отворили ся нечайно двері і хто показав ся? Асіма. Всунула ся як миш. Несподївано побачила чужих людий і стрепенула ся. Прийшла опять довідати ся, що зайшло нового. Тепер здавало ся, що хоче вискочити назад і повернути до Турків.

Урядник встав і замкнув двері.

— Звідки тепер приходиш? — спитав панотець.

— Від вдови Гусеїна. Я принесла для тїтки їсти — відповіла тихо, споглядаючи на землю.

— Коли ти тепер тут, моя доню, сказав урядник, котрий мимоходом подивляв також єї ангельску красоту — коли ти тепер тут, і коли при тім находить ся також панотець, то прошу нам сказати, як ти могла розповідати поміж люди, що Панаґос мав зносини з Міхалиною?

— Або я знаю, так прийшло менї до голови. — І знов спустила очи.

— І кому ти сказала?

— Ну, Лемониї, Морфули і Ленцї. Всьо збирачки оливок. Они пішли геть, вибрали ся на роботу до Кандано.

Асіма почала набирати відваги. Велика трусливість була для неї чужа. Се з початку була лише тревога.

— А тепер куди?

— Назад до Гусеінової вдови. Хибаж я вже раз не казала?

— Я думаю, що лїпше буде, як ти підеш нинї вечером з панотцем. Він тебе потребує, тому ходи.

— Алеж я хочу скочити на хвильку до гори і там сказати.

— Нї, нинї лишиш ся в келії; завтра будеш могла їй то само сказати.

Хоч як пручалала ся, єї завели до келії. Наміром урядника було відставити єї рано до епископа; сей і паша мали рішати, що з нею діяти.

Асіма провела ніч в келії. Она сама не знала, пощо єї там задержали, але щось верало ся їй в голові, що не давало їй спокою. Стерегли єї добре, отже не могла утечи.

Рано, як лиш засвитало, пішов по цїлім селї, від одного кінця до другого, великий крик. Збирачка оливок! Збирачка оливок всего накоїла! Не було одної душі, котра-б не знала, що єї увязнили в черничій келії та поведуть до епископа. Навіть в турецкій дїльници про се дізнали ся. Християни і Турки, всї казили ся з люти, що така збирачка оливок була причиною всего нещастя. А лють їх була така велика, що християни і Турки збратали ся ще того самого дня і одні наперед других звалили ся на кладовище біля церкви, щоби ледащицю роздерти на кусні. Що значив тепер для них панотець, що там для них урядник? Виволїкли єї за чорне волосє. Тремтячи на цїлім тїлї, як птаха стревожена котом, не видала із себе слова, лиш упала без духа на поріг. А коли бішені селяни хотїли на неї кинути ся, виступила судьбою тяжко опечалена Міхалина, блїда, з червоними від вічного плачу очима,

монарсї докладний звіт о відносинах на Балканї. Ґр. Ґолуховский висказав при тім надію, що султан буде постепенно переводити всї ті реформи, яких домагають ся держави в своїй послїднїй нотї, длятого єсть оправдана надія, що на Балканї настане успокоєнє.

В білградских правительственних кругах дуже невдоволені болгарскою троновою бесїдою. Як звістно, сербска тронова бесїда робила натяк, з котрого можна було вносити на спільне сербско-болгарске поступованє. В Білградї мали отже надію, що Болгария схоче щось також на то відповісти; тимчасом в болгарскій троновій бесїдї нема анї слова згадки о тім; там говорить ся взагалї лиш о дружних відносинах до сусїдних держав. Вину сему приписують напастям білградских півурядових ґазет на теперішнє болгарске правительство.

В Білградї завязав ся сербско-болгарский комітет, котрий устроює в користь Болгар і Сербів в Македонії відчити о союзї Сербів з Болгарами.

Новинки.

Львів дня 19 го падолиста 1903.

— **Заупокійне богослуженє** за бл. п. Цїсареву Єлисавету відбуло ся нинї, яко в день Патронки Покійної в львівских церквах всїх трех обрядів. В богослуженю взяла участь молодїж шкільна, що нинї була вільна від науки.

— **Ц. к. Дирекция почт і телеґрафів** оповіщує, що з днем 1 падолиста с. р. заведено при ц. к. почтовім урядї в Дидни щоденну службу сїльского листового для місцевостий: Кремінна, Телешів, Вітрилів і Криве. З тої причини видїляє ся громаду Вітрилів з округа доручень почтового уряду в Мриголодї, а придїлює ся до почтового уряду в Дидни.

— **Перенесеня.** Львівский ц. к. висший суд краєвий переніс судових канцелїстів: Кар. Следзиньского з Куликова до Делятина і Ів. Шуста з Делятина до Куликова.

— **Видїловий іспит**, що відбував ся перед львівскою іспитовою комісиєю в жовтни, зложили з I. ґрупи: Затлокаль Володислав (з відзначенєм), Зембиньский Антін, Кабаровский Володимир (з відзн.), Окульовский Рафаїл, Рафиньский Тома (з відзн.), Романиця Северин, Рожкевич Вільгельм, Семійон Юліян, Тулецкий Жигмонт (з відзн.), Турецкий Андрій, Чайковский Станислав, Червиньский Іван, Вайсенфельє Олександра, Кузьминьска Олена, Лебль Софія (з відзн.), Лучковска Павлина (з відзн.), Поникевска Анна (з відзн.), Хлебиньска Мария, Фрайнд Сала (з відзн.), Шведзицка Іванна (з відзн.), Шпатске Мария; — з II. ґрупи: Вишневска Казимира (з відзн.), Ґроженвиньска Антонина, Зембицка Матильда (з відзн.), Мороз Михайло, Петруска Мария, Рибяньска Мария, Рутковска Мария (з відзн.); — з III. ґрупи: Йонас Мойсей, Крацер Омелян, Рапкевич Петро, Фида Станислав (з відзн.), Ґаньчаковска Олена, Голембйовска Ксавера, Нowaковска Мария, Домашевска Мария, Лисяк Олена, Травчиньска Олена (з відзн.)

— **З наукового товариства ім. Шевченка.** Спільне засїданє секций відбуде ся в недїлю дня 9 (22) с. м. о год. 10-ій в бібліотецї товариства. На порядку дневнім справа поправок статутових. — Засїданє історично-фільософічної секциї відбуде ся в суботу 8 (21) с. м. о год. 5, на нїм предложить Ф. Вовк свою працю про передміщеньску культуру.

— **Намірене самоубийство.** Вчера в полудне кинула ся до Пелчиньского ставу у Львові в самоубийчім намірі 18-лїтна п-а П. Вояки з войсковоі школи плаваня витягнули єї з води, уложили на лїжку в касарни і візвали помочи ратунковоі стациі. Та дївчина, дочка склепикаря з ул. Мохнацкого, вже третий раз в сїм роцї кидала ся в самоубийчім намірі до Пелчиньского ставу.

— **Залюблена пара.** На візванє Осиі Ерліха, купця з Рави руской, арештувала вчера полїция при ул. Сикстускій у Львові Йосифа Врублевского, котрого Ерліх обжалував о то, що він перед трема тиждями намовив єго 20-лїтну сестру Сару, аби з ним утїкла і обікрала свого вітця Мойсея, дозорця камінних ломів в Верхратї. Врублевский, переслуханий в полїциї, признав, що Сара була єго любкою і сама дораджувала, аби обоє утекли, бо хотїла вихрестити ся, однако заперечив, немов би помагав її утїкати, або намавляв до крадежи. Дальше оповів, що дня 18 жовтня виїхали з Рави, але по дорозї він Сару лишив, а сам поїхав до Львова. Де Сара тепер перебуває, він не знає. — Врублевского поки-що задержано в полїцийних арештах.

— **Вінчанє на смертній постели.** З Відня доносять, що ґр. Л., міліоновий пан, властитель просторих дібр на Шлезку, залюбив ся в однїй акторцї з театру „an der Wien". Перед кількома днями ґр. Л. упав з автомобіля і тяжко потовк ся. Видячи, що вже довго не потягне, закликав до себе акторку і взяв з нею вінчанє на смертній постели, а завіщанєм записав їй цїлий свій маєток. По кількох годинах помер. Гр. Л. полишив 7 братів, але завіщанє стало правосильним.

— **Анальфабети в австрийскій державі.** З обчисленя ц. к. статистичною центральною комісиєю у Відни степеня осьвіти в Австриї показує ся, що в цїлій австрийскій державі єсть анальфабетів 9,303 954, між котрими 4,031.575 дїтий до 8 року житя. Значить властивих анальфабетів має Австрия 5,272 379. Русини стоять на чолї анальфабетів, бо єсть їх 2,098.573, а в процентї від загального числа 62·44%. Найлїпше стоять в тім відношеню Чехи (3·41%). Уміючих читати і писати єсть 16.067.972, при чім Русинів 606.276 (57 91%). Лише читати уміє 778.772. З того числа припадає Русинів 64.943 (1·92%). Межи анальфабетами перше місце займають Русини, відтак ідуть Сербо-Хорвати, Румуни, Мадяри, Поляки, Словінцї, Італїянцї, Нїмцї і вкінци Чехи.

— **Кінь за три корони.** Якийсь Саломон Тіґер обжалував в львівскій полїциї свого паробка Семка Коваля, що той продав на торзї єго коня і утїк зі служби. Як із слїдства показало ся, продав Коваль коня за три корони, котрі задержав собі — як каже — за 10-дневну заслуженину. Коваля замкнула полїция в арештї.

тремтячим голосом просила християн та Турків, щоби покаранє лишили вже старому і урядникови.

Нарід поважав вдовицю і тому здержав ся ся серед окликів обуреня. Та коли Асіма все ще лежала на порозї, хтось добре вимірено кулею замкнув єї гарні очи на віки.

Сей день війшов на дикій радости, що село уратовано. Та вже другого дня, коли нарід отямив ся, знов по обох сторонах почали міркувати і слїдити, чи нема ще иншого виновника. Збирачки оливок було їм мало. Родини Панаґоса і Міхаліса утворили для себе два ворожі табори, що взаїмно себе клеветали, безнастанно між собою сварили ся і вічно били ся. Цїлими днями тревала борба із засїдками, виміною куль та убийствами. Так довго, поки з обох сторін не лишив ся нїхто більше окрім Яніса, нещасного, мовчаливого та задумчивого Панаґосового брата.

ЗАКЛЯТІ СКАРБИ.

(З болгарского — Василя Кенчева[1])

Темна, весняна ніч. Місяць не сьвітить; чорні хмари вкривають небо, повіває легкий вітрець. Студено. Під великою липою горить слабий огонь, кругом него чотирох людий. Оден з них, пятьдесятьлїтний мужчина, сидить на великім пни дерева, поруч него молодший сидить на земли по турецки, а дальше ще двох молодших розтягнуло ся на череві, з головою піднесеною до гори. Курять люльки.

— Ми вибрали ся за скоро — відозвав ся пятьдесятьлїтний мужчина.

— Нїчо не шкодить, бай Ґоране — відповів молодший. — Викуримо ще по днї, три люльки, то й час надійде.

— Бою ся, щоби нас хто не замітив — додав Ґоран. — Божил нас слїдив, біг за нами як хорт.

— Чому ми єго не закликали? — спитав молодший. — Він сильний як медвідь і знаменито орудує молотом.

Осторонь лежало кілька молотів і лопат.

— Ой Велку, Велку — сказав Ґоран — ти обдер ся як циган, вештаючись за тою роботою і ще єї не розумієш!

Справдї, Велко був такий обдертий, що висїли на нїм самі шмати. Мав на собі вузкі штани, по котрих можна було пізнати, що були колись з білого полотна. Тепер годї було означити їх барву Єго конопляна сорочка виглядала як з церати. На сорочцї старий кафтан без рукавів. Груди мав голі, хропаві, почорнїлі від лїтної спеки і зимових морозів, бо єго сорочка нїколи не запинала ся. Шкіряні ходаки мов на голих ногах, а пальцї і пяти виглядали з них свобідно. Велко був худий, лиш шкіра і кости, а жвавий як серна. Ніс мав довгий, кінчастий, тонкі, довгі вуси, підкручені в гору, малі, чорні, рухливі очи. Був се Велко, „глядач скарбів", славний в девяти повітах.

— А чому так стало ся, бай Ґоране? — спитав Велко.

— Також питанє! Чому? Хиба не знаєш, що за базїкало той Божил? Єму додержати слова? Я присяг собі з ним більше не ходити. Він мало мене не занапастив тамтого року. І не лише мене самого. Бідний Младен пропав!

— Але говорили, що всьому завинив Ґенко — відозвав ся Ніно Пустиня.

— Борони Боже! — сказав Ґоран, накладаючи собі люльку. — То від початку всьо зле пішло. Хочете, щоби я вам оповів? Добре.

Я був у винници. Положив ся спати під явором. Вже запалала ніч. Ледви я задрімав, хтось мене кличе. Я збудив ся, дивлюсь, а то Младен. „Чого хочеш тут в ночи?" — питаю. Відповів менї, що прийшли до него два селяни з Дивної Луки і розказували про Пелкову Скалу. Там були скарби. Як раз там, де Іскер скручує під скалою. Я встав, закурив люльку і пішов з Младеном до села. Розпитав селян докладно, все добре розвідав. Селяни ходили ловити рибу напротив Блаґовецу і спізнили ся Коли переходили коло Скали, щось зашуміло. Вода вирує. Здержують ся, як зачаровані. В водї показує ся буйвіл. Правдивий буйвіл, великий, страшно великий. Писок як ворота, зуби як плити, звисаючі уха як плахти, з носа бє вода, очи жевріють як вуглє. Буйвіл плюскає ся в водї, копає, кидає ся. До хвоста має привязану торбу. В торбі щось брязчить, наче підкови. Они догадали ся, що се значить. Притулили ся до скали і мовчать. А буйвіл гуляє що-раз веселїйше. Кидає ся в водї як короп. Тілько розказали менї селяни. Проче я сам догадав ся. Там є грошї. Буйвіл то королевич, котрий їх стереже. О, знаю ся я на тім! Ще мати розказувала менї про ті грошї.

— Чи се королевич Марко? — питає Велко.

— Нї, то инший королевич. Було їх двох братів королевичів. Раз як ішли на війну, бояли ся лишити грошї дома. Бояли ся своїх жінок. Бо і тодї були баби такі, як тепер. Заробити то не уміють, але видавати — тілько їм дай. Отже два брати наладували на девять мулів свої скарби, відвезли до одної печери над Іскером, сховали їх там і пішли на війну. По скінченій війнї брати вертають, щоби забрати свої грошї. Людска душа на грошї страх лакома! Старший брат убив молодшого, щоби забрати єго частину. Убив єго, умив руки в Іскері і пішов просто до печери. Ледви війшов до печери, а Іскер як не розгніває ся, загуде, ударить в печеру і затопив єї разом з королевичем. Утопив ся, але Бог єму простив. Перемінив єго в буйвола, котрий стереже скарбів. Цїлий рік сидить він привязаний десятьма ланцухами до скарбів і лише раз в рік виходить оглядати божий сьвіт. Кара божа! Так то, так! Ось звідки взяв ся скарб! Девять міхів гроший!

---

[1]) Професор, директор і інспектор болгарских шкіл в Македонії, пізнїйше кілька тиждів болгарский мінїстер просьвіти. Погиб від револьверової кулї з руки усуненого з посади учителя Караджулева дня 6 лютого 1902 р. в 40 роцї житя.

Оповіщене

Від виділу руского Товариства педаґоґічного.

1. Дня 21 падолиста (с. є. в суботу) о 5 годині по пол. в льокали школи виділової ім. Шевченка при ул. Стрілецкій ч. 6, відбудесь анкета в справі напряму і евентуального розширеня часописи „Учитель“.

2. На фонд запомоговий зібрано в дрібних жертв квоту 406 К 77 с. Складками занялись переважно народні учителі, члени тов. педаґоґ. Найбільше причинились до зросту фонду слідуючі учителі: Іван Вертипорох з Ляшків королівских, Ферд. Балицкий з Мариямполя, Іванна Вітковицка зі Стрия, Захар Садовский в Целієва, Олімпія Левицка з Желдця, Григ. Зайшлий в Кутів, Дмитро Єндик з Залуча, Денис Добромильский з Чорткова, Андрій Гургула з Рогатина, Евгенія Вітошиньска в Букетовичів, Іван Бурбель з Городиславич, Микола Бучацкий з Золочева і Раковский зі Сокаля.

Після рішеня виділу прийдесь розділити половину сеї квоти межи потребуючі вдови і сироти по учителях як і виімково межи потребуючих учителів. Ся квота до поділу доходить до 203 К 38 сот. Виділ просить тих, що складками занялись, дальше виділи філій, щоби подали імена найбільше потребуючих вдів і сиріт. Рівнож можуть самі вдови і сироти по учителях Русинах зголосити ся письменно до касиєра товариства (ул. Кохановского ч. 15 Б). Просимо о поспіх в тій справі, бо запомоги мусять бути роздані до 15 грудня с. р.

3. На удержане семінариі жіночої присилали доси: Н. Н. з Україня 20 К, Олена Лінинська з Нового Санча 2 К, о. К. Ерин зі Львова 6 К, о. Петро Гаранюк з Осталовкчів 5 К, Осип Ґудзьо з Санока 1 К, Др. Йосиф Мільницкий зі Львова 4 К, Курівцева з Калуша 4 К 5 с, Павло і Розалія Скороднецкі з Долини 2 К, о. Петро Билиньский з Зарваниці 10 К, Лука Семчишин від селян на весілю в Вільшаниці 6 К, о. Любович з Острова 10 К, Евгенія Калитовска з Трійци 6 К, о. Мик. Білецкий з Пацикова 10 К, о. М. Подолиньский з Перемишля 2 К, о. Григ. Мороз в Борині 2 К, М. Гушович з Дрогобича 6 К, звенигородский кружок учителів через І. Бурбеля 14 К. — З викладу проф. д-ра Кирила Студиньского передав „Клюб Русинок“ 38 К 41 с, а з вечерниць передав „Кружок укр. дівчат“ 27 К 26 с. Разом зібрано доси 175 К 72 с.

Виділ складає отсим всім Добродіям щире спасибіг і просить не забувати що місяця о нашій новозаснованій семинариі, котра з власних приходів ніяк не в силі удержатись.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 19 падолиста. Молодочеський клюб визначив вже бесідників до дискусиї над заявою дра Кербера, а то послів: Форшта, Герольда, Грубого, Крамаржа і Страньского. О скілько зачувати, чеські посли лагодять обструкцию на серіо.

Прага 19 падолиста. Сеї ночи помер посол до Ради державної др. Едвард Брзорад, посадник в Німецкім Броді.

Будапешт 19 падолиста. Ґр. Тіса і міністер скарбу Люкач виїхали вчера до Відня, щоби взяти участь в спільній конференциї міністерияльній, котра буде радити над спільним буджетом.

Ню-Йорк 19 падолиста. На пирі данім палатою торговельною виголосив секретар скарбу Шо бесіду, в котрій зазначив, що будова каналу панамского рівнає ся признаню запомоги для торговлі всіх держав европейских, але Америка думає, що канал той принесе ще більші користи американьскій торговли і для того хоче єго будувати та мати в своїх руках.

Віндзор 19 падолиста. Король Едвард і король італіяньский полювали вчера в сусідних лісах. Король Віктор Емануіл зложив вчера вінець на гробі королевої Вікториї.

Вашінґтон 19 падолиста. В справі будови панамского каналу уложено вже головний начерк угоди межи секретарем державним Гаєм а послом панамскої републики.

Курс львівский.

Дня 18-ого падолиста 1903.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку.	К. с.	К. с.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530·—	540 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	576·—	586·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	320 —	350·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	98 00	— 00
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	—·—
Банку гіпот. 4½%	101·20	101·90
4½% листи застав. Банку краєв.	101·80	102 50
4% листи застав. Банку краєв. .	98 75	99 45
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98·70	—·—
„ . „ 4% льос. в 56 літ.	98·40	99·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·70	100 40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	—·—
„ . „ „ „ 4½ %	101·25	101 95
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·50	99·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99·55	100·25
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96·30	97 00
IV. Льоси.		
Міста Кракова	79·—	81 50
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53 25	54 25
Угорск. черв. хреста (Курс віденьский)	26·65	27 65
Іт. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К. (Курс віденьский)	66 50	68·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	18·80	19 80
Joszif 4 К. (Курс віденьский)	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр. (Курс віденьский)	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·28	11·55
Рубель паперовий	2·53	2·55
100 марок німецких	117·—	117 60
Доляр америк.	4·80	5·—

Надіслане.

Контора виміни

ц. к. уприв. галиц. акц.

Банку гіпотечного.

купує і продає

всї папери вартістні і монети

по найточнїйшім курсі дневнім, не числячи нїякої провізиї.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцінности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалі діла штуки і старинности.

Вистава отверта цілий день від 9-тої години рано до 7½ вечером.

Вступ вільний.

Ліцитациї два рази тижднево, в понеділок і в четвер.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Ми встали в ночи і пішли просто до Іскеон. Закликали і Ґенка. Дійшли на місце. Тепер треба спустити одного з нас до води. Коли досягне печери, перехрестить єї і вийде до неї. В середині печери води нема; там сухо. Буйвіл буде єго страшив, але то нічо не значить. Най зловить буйвола за уха і най нічого не боїть ся. Младен зажадав, щоби він був перший. Хотів оглянути наперед печеру, а потім мала прийти черга на мене.

Ми привязали єго і спустили до води. Я сказав єму, як би чув щось злого, най сїпне за шнур, а ми єго витягнемо. Спускаємо єго, спускаємо, а шнур анї не рухає ся, анї не натягає ся. Спускаємо дальше. Минув якийсь час. Що з ним стало ся? Він певно в печері, каже Ґенко. Я став боятн ся о того чоловіка. Час минає.... Тягнїм! — кличу. Тягнїм! — повторяє Ґенко. Тягнемо, тягнемо та й витягнули Младена, але в якім стані! З затисненими зубами! Утопив ся нещасний. Утопив ся і не потягнув за шнур. Щож ми мали з ним робити. Разом з Ґенком і Божилом викопали гріб і поховали в нім Младена. Присягнули собі тайну і розійшли ся.

Так то на сьвіті стало ся. З конаку глядали за Младеном, питали, розпитували, замикали людий до вязниці, але Богу дякувати, нічо не виявило ся. Одні говорили, що Младен утік до Румуниї, бо мав богато довгів, другі говорили, що єго викрали лїсні богинї. От, ріжні байки!

Минув місяць, два, я набрав певности. Справа забула ся. Але що ви на се скажете, одного дня Божил, упивши ся в коршмі Нінча, сказав, що знає, що стало ся з Младеном. Зловили єго і завели до конаку. Починають єго випитувати ся, але він на щастє витверезів і не сказав нічого. Дістав пятьдесять буків, але мовчав. Отямив ся, що має четверо дїтий і ще може лишити їх сиротами, коли скаже правду. Мовчав. То красно, але що я наїв ся страху. Тодї я закляв ся, що Божила не возьму нїколи до такої роботи. Божил добрий чоловік, але як напє ся, не знає, що говорить.

— Але що стало ся зі скарбом? — спитав Ніно Пустиня, котрому очи сьвітили ся як льсови.

— Лишив ся там — відповів Ґоран — от, ще колись помучимо ся коло Іскеру, як Пан-Біг позволить.

Ґоран говорив як знавець тих справ. Говорив з переконанєм, отже всї єго слухали. Він оден був убраний лїпше від других. Широкі турецкі сподні, червоний пояс, за котрий були застромлені дві пістолї і широкий, довгий ніж. Жупан спнятий під шию, а на верха великий кожух. Єго лице виглядало по юнацки. Сьмілість била з єго великих, сивих очий, отїнених довгими віями. Вуси і брови ясні, широке чоло з двома шрамами від ножа. Кудлатий ковпак закривав єму до половиня щоки. Сильний, кремезний. Хлоп, як мур!

— Може вже пора? — спитав Пустиня.

— Ще час — відповів Ґоран.

Читач певно догадав ся, що се були за люди, що так балакали під липою. Се були глядачі заклятих скарбів. Ґоран займав ся лише тим. Він перейшов вздовш і вшир Стару-Планину, гору Вітона і Рила, Пірини і Родопи. Навіть подорожував в тій цїли до Румуниї. Віддав ся тим гляданям серцем і душею. Чужі люди оповідали про него всїлячину. Говорили, що найшов великі скарби около Сліпчаньского монастиря, а то зарізавши на місци мале циганча. Однак сего скарбу не може тепер уживати, бо гроші були зачаровані. І богато иншого оповідають про Ґорана. Він сам рідко оповідав про свої виправи, а нїколи не сказав, що знайшов що-небудь. Лише своїм господарством не займав ся Ґоран. Мав поля, сїножати і виннниці, а займала ся ними жінка, донька і син. Ґоран волочив ся вічно по лїсах.

(Конець буде).

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

Львів,
Ринок ч. 10

„ДНЇСТЕР"

дім
„Просьвіти"

одиноке руске товариство, засноване в р. 1892,

обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу против шкід огневих, побирає умірковану оплату премій, а чистий зиск т. є. надвишку з оплат, розділяє межи членів яко звороти; в послїдних трох лїтах виносив зворот 8%.

„ДНЇСТЕР" виплачує шкоди дуже скоро, а оцїнку шкід переводить разом з делеґатом і місцевими членами. За 10 лїт виплатив 6.064 відшкодовань в загальній сумі 3,187.258 кор.

„ДНЇСТРА" полїси приймають при позичках Банк краєвий і каси ощадности.

„ДНЇСТЕР" посередничить при позичках на житє в краківскім Товаристві.

„ДНЇСТЕР" відступає часть провізиї з таких обезпечень на рускі добродійні цїли; для того на житє треба обезпечати ся тільки через „Днїстер".

„ДНЇСТРА" фонди виносять з кінцем 1902 р. 838.364 кор. і всї уміщені в цінних паперах пупілярних.

„ДНЇСТЕР" удїляє аґенциї селянам, особливо там, де ще не роблять єго аґенти.

„ДНЇСТРА" аґенти заробили 432.000 К провізиї.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).